

"Danstereen."

Entered at the Post Office at Neenah as Second Class Matter.

Udkommer hver Torsdag. "Danstereen" kan subscriberes til... \$1.50

Indbetalinger for Bladet, der maa ske forudbetalt... \$3.00

Opgiv altid fuldstaendig Adresse: Neenah, Wis.

ADVERTISING RATES. Reading Notices, 10 cents per line...

Maenter for "Danstereen": Sonnia Christianen, ... \$1.00

Et gaent Brev. Kære Pastor Bedesen! Underregne er jo en af dem, som mener...

Den danske Kirke har gjort Dem blodig Uret - en Uret, som hænger godt nok sammen med hele den store Rangbuds Land...

Om jeg end saa gerne vilde, kan jeg ikke gøre dette godt igen. Men et kan jeg, nemlig bede Dem ikke blive bitter i Deres Tanker om Den danske Kirke.

Det er dog saadan, at De har staaet fast og kraft med denne Kirke i over fire og tyve Aar, ogsaa den Gang, da det, De antog over, var fremme.

Deres Anter gælder maaste Menneker - kan gerne være - men ikke vilken selv.

Det er sandt, at hvad daade Lære og Liv angaar, da staa vi lige, Deres og mit Samfund. Vi har den selv

samme Tilværelsens Net, hvis der da overhovedet kan være Tale om en saadan Net overfor Partier, som aldrig burde have været dannede.

Der er ganske sikkert grumme saa Menneker i Den danske Kirke, som mener, at denne sidste er retfærdig, eller at Egen og Ondskab altsammen kan henvises til den anden Side.

Ja, disse Ord er af gode Grunde ikke sagt ex cathedra, men paa eget Ansigt og Tilsvær.

Mener De, at vort Kirkefolk er ved at gaae - hvad De jo har Lov til at mene - da var Deres Blad indtil os.

Derfor vil jeg for en raade til at lade ham, som alene kan binde Egen og Ondskab, tilmaale hver sit, og jeg vil prøve at lytte til Menighedsstolets Hjerteslag, det tykke, dagtrange Volde.

Deres hengione J. Christian Bay, E. Des Moines, Iowa.

Teologisk Tidsskrift.

Mangelen af et teologisk Tidsskrift paa Dansk har i lang Tid været et godt sølt Saan inden for den nord- og dansk lutheriske Læseverden.

Hvorfor et teologisk Tidsskrift? Har vi ikke Afgang til Bøger om alle mulige Gaener? Brimler der ikke af Bøger og teologiske Tidsskrifter? Men al Erfarings har godgjort, at overalt, hvor det første Rynningsarbejde er over, og det organiserende Arbejde med mere faste Former er traadt i Stedet, vil Trangen til at have et Organ for en dyberegaende teologisk Tankegang bryde sig Vej.

Der er nemlig saa mangfoldige Spørgsmaal, der ikke just egner sig for et populært Kirkeblad, ligesom der er mangfoldige Emner, der viselig i sine store Træk egner sig til Behandling selv i et populært Kirkeblad, men som i sine Detailler ikke med Frugt tuden drøftes for den store Almenhed.

Men det er jo netop disse i det enkelte gaende Undersøgelser paa det dogmatiske, etsegetiske, dogmehistoriske og historiske Omraade hører ikke hjemme i et populært kirkeligt Blad. Men det er jo netop disse i det enkelte gaende Undersøgelser, hvorefter den mere udviklede Læsning træder.

Men det er ikke blot dette Hensyn, som viselig i sig selv er tilstrækkelig til at begrunde et teologisk Tidsskrifts Berettigelse og relative Nødvendighed. Ved Universiteterne og i de saakaldte teologiske videnskabelige Tidsskrifter og Bøger leveres Hovedsagen mellem de mobfattede Raadsgæstninger, mellem Lutherdommens og Kristendommens Repræsentanter i forskellige Afstigninger og Lutherdommens og Kristendommens Angribere, ligeledes i forskellige Afstigninger. Ved Universiteterne og i teologiske Tidsskrifter lyses for det meste de Kugler, som paa Grund af Overproduktion leveres saa billig i al den Litteratur, hvis Formaal er at popularisere Videnskaben, eller de saakaldte videnskabelige Resultater for Teologiens Vedkommende.

Som Hoffene har haft en uberegnet Indflydelse paa Folkens moralske Tilstand og i mere eller mindre Grad smittet først og fremmest de nærmeste Omgivelser, men lidt efter haert ogsaa berygtet de bredere Lag, saaledes har den saakaldte saakaldte Kundskab, dyrket ved Universiteterne, gennem Foredrag og lærde Tidsskrifter, saet Vægt over større eller mindre Dele af Præstefolket i de forskellige Samfund rundt om i Landene, og truer nu gennem en Synd-

flod af "populariserende" Skrifter at naa frem til de bredere Lag.

Der er en dyb Kløft mellem Teologi og Kirke, mellem Repræsentanterne for Teologien og Menighederne. Det er saa i alle Lande, i Tyskland, i England, i de nordiske Lande, i vort eget Land.

Men der er foregaaet en saadan Revolution, at en stor Del af dem, som kaldes Teologer, har et grundforstelligt Begreb om Teologien, om Teologiens Erkendelsesprincip, om Teologiens Maade at arbejde paa, om Teologiens Maal end Jesus og Apostlerne og Luther og de almindelige Skrifte i Aposteltiden, i Reformationstiden og vor egen Tid.

Den Mand, som i vor Tid mere end nogen anden har magtet at bane en stor Skole, er Dr. Albert Rischl, ved som Professor i Göttingen i 1889, Range af Lærestolene ved de største Universiteter i Tyskland, beklædes af hans Disciple. J. E. S. af Dr. Adolf Harnack, Professor i Berlin, maaste den teologiske Professor, hvis Naavn har den bedste Klang i den teologiske Verden i Marburg, af Dr. J. Kaftan, ogsaa Professor i Berlin, M. Reichle i Stuttgart, R. Sell i Bonn, Dr. J. Gottschalk i Gießen, J. England, i Norden og i Amerika har Rischls revolutionære Teorier, der omfatter det almindelige kristelige Begreb om Skriften selv og Skriftens Verdomme og konstituerer en fuldstændig ny Skrift- og Skriftendomsopfatning, haft en magtig Indflydelse.

Hvorfor et teologisk Tidsskrift? Har vi ikke Afgang til Bøger om alle mulige Gaener? Brimler der ikke af Bøger og teologiske Tidsskrifter? Men al Erfarings har godgjort, at overalt, hvor det første Rynningsarbejde er over, og det organiserende Arbejde med mere faste Former er traadt i Stedet, vil Trangen til at have et Organ for en dyberegaende teologisk Tankegang bryde sig Vej.

Der er nemlig saa mangfoldige Spørgsmaal, der ikke just egner sig for et populært Kirkeblad, ligesom der er mangfoldige Emner, der viselig i sine store Træk egner sig til Behandling selv i et populært Kirkeblad, men som i sine Detailler ikke med Frugt tuden drøftes for den store Almenhed.

Men det er jo netop disse i det enkelte gaende Undersøgelser paa det dogmatiske, etsegetiske, dogmehistoriske og historiske Omraade hører ikke hjemme i et populært kirkeligt Blad. Men det er jo netop disse i det enkelte gaende Undersøgelser, hvorefter den mere udviklede Læsning træder.

Men det er ikke blot dette Hensyn, som viselig i sig selv er tilstrækkelig til at begrunde et teologisk Tidsskrifts Berettigelse og relative Nødvendighed. Ved Universiteterne og i de saakaldte teologiske videnskabelige Tidsskrifter og Bøger leveres Hovedsagen mellem de mobfattede Raadsgæstninger, mellem Lutherdommens og Kristendommens Repræsentanter i forskellige Afstigninger og Lutherdommens og Kristendommens Angribere, ligeledes i forskellige Afstigninger. Ved Universiteterne og i teologiske Tidsskrifter lyses for det meste de Kugler, som paa Grund af Overproduktion leveres saa billig i al den Litteratur, hvis Formaal er at popularisere Videnskaben, eller de saakaldte videnskabelige Resultater for Teologiens Vedkommende.

Som Hoffene har haft en uberegnet Indflydelse paa Folkens moralske Tilstand og i mere eller mindre Grad smittet først og fremmest de nærmeste Omgivelser, men lidt efter haert ogsaa berygtet de bredere Lag, saaledes har den saakaldte saakaldte Kundskab, dyrket ved Universiteterne, gennem Foredrag og lærde Tidsskrifter, saet Vægt over større eller mindre Dele af Præstefolket i de forskellige Samfund rundt om i Landene, og truer nu gennem en Synd-

klare visse Læsesætninger om Forholdet mellem de to Naturer i ham for rigtig; thi dette har nu en Gang tabt sin Betjødning for den evangeliske Frem-

Den evangeliske Kirken maa forsædes over et saadant Trosbegreb; thi han ser Forstaaelsen for Troen i Luthers Mening gaa til Grunde. Det er den dogmatistiske Overleverings B. Maat, som bærer Skylden. Derfor har nu den saakaldte "historiske" Erkendelse af den hellige Skrift den Betjødning, at den beskriver fra den forgangne Tids skolastiske Læsesætninger. Den historiske Erkendelse gør det ligetil umuligt at mene, som endnu Luther har ment, at de gamle Læsesætninger alleende indeholdtes i Skriften og var identiske med Aabenbaringen. Meget mere tvinger den enhver, for hvem det gælder at hævde Reformationens Grundfærdning om Gudsordets alene afgørende Autoritet, til at gøre den fuldgørende Sandhed fri for enhver Læsesætning og søge den Læsesætning, som svarer til den selv.

De gamle Dogmatikeres Inspirationslære opgives den Dag i Dag temmelig almindelig i Teologien. Stemmer lader sig nok høre for Genindførelsen af denne Lære, men den vil ikke mere kunne komme op. Indtrykket af hin Læsesætning og Udsandhed er for overvældende. Det er for tydeligt, hvor langt den er fra at være noget ejendommeligt kristeligt, til at den ingen stulde samle Disciple om sig. Men deraf følger ikke, at ikke "noget andet maa træde i dens Sted."

Her er det for den kirkelige Præstis, især for Ordets Fortjødning, en uendelig Binding, naar de dogmatistiske Læser for Brug af Skriften afkastes, og i Stedet derfor selve det ny Testaments Indhold, der er fuldt af Liv og søder Liv, bydes Menighederne.

Man kan ogsaa gaa ud fra den Erkendelse, at de vigtigste Sæfter i den kirkelige Lære ikke er tagne fra Skriften, saaledes som de lyder, men er en fuldstændig ny Skrift- og Skriftendomsopfatning, haft en magtig Indflydelse.

Hvorfor et teologisk Tidsskrift? Har vi ikke Afgang til Bøger om alle mulige Gaener? Brimler der ikke af Bøger og teologiske Tidsskrifter? Men al Erfarings har godgjort, at overalt, hvor det første Rynningsarbejde er over, og det organiserende Arbejde med mere faste Former er traadt i Stedet, vil Trangen til at have et Organ for en dyberegaende teologisk Tankegang bryde sig Vej.

Der er nemlig saa mangfoldige Spørgsmaal, der ikke just egner sig for et populært Kirkeblad, ligesom der er mangfoldige Emner, der viselig i sine store Træk egner sig til Behandling selv i et populært Kirkeblad, men som i sine Detailler ikke med Frugt tuden drøftes for den store Almenhed.

Men det er jo netop disse i det enkelte gaende Undersøgelser paa det dogmatiske, etsegetiske, dogmehistoriske og historiske Omraade hører ikke hjemme i et populært kirkeligt Blad. Men det er jo netop disse i det enkelte gaende Undersøgelser, hvorefter den mere udviklede Læsning træder.

Men det er ikke blot dette Hensyn, som viselig i sig selv er tilstrækkelig til at begrunde et teologisk Tidsskrifts Berettigelse og relative Nødvendighed. Ved Universiteterne og i de saakaldte teologiske videnskabelige Tidsskrifter og Bøger leveres Hovedsagen mellem de mobfattede Raadsgæstninger, mellem Lutherdommens og Kristendommens Repræsentanter i forskellige Afstigninger og Lutherdommens og Kristendommens Angribere, ligeledes i forskellige Afstigninger. Ved Universiteterne og i teologiske Tidsskrifter lyses for det meste de Kugler, som paa Grund af Overproduktion leveres saa billig i al den Litteratur, hvis Formaal er at popularisere Videnskaben, eller de saakaldte videnskabelige Resultater for Teologiens Vedkommende.

Som Hoffene har haft en uberegnet Indflydelse paa Folkens moralske Tilstand og i mere eller mindre Grad smittet først og fremmest de nærmeste Omgivelser, men lidt efter haert ogsaa berygtet de bredere Lag, saaledes har den saakaldte saakaldte Kundskab, dyrket ved Universiteterne, gennem Foredrag og lærde Tidsskrifter, saet Vægt over større eller mindre Dele af Præstefolket i de forskellige Samfund rundt om i Landene, og truer nu gennem en Synd-

klare visse Læsesætninger om Forholdet mellem de to Naturer i ham for rigtig; thi dette har nu en Gang tabt sin Betjødning for den evangeliske Frem-

Den evangeliske Kirken maa forsædes over et saadant Trosbegreb; thi han ser Forstaaelsen for Troen i Luthers Mening gaa til Grunde. Det er den dogmatistiske Overleverings B. Maat, som bærer Skylden. Derfor har nu den saakaldte "historiske" Erkendelse af den hellige Skrift den Betjødning, at den beskriver fra den forgangne Tids skolastiske Læsesætninger. Den historiske Erkendelse gør det ligetil umuligt at mene, som endnu Luther har ment, at de gamle Læsesætninger alleende indeholdtes i Skriften og var identiske med Aabenbaringen. Meget mere tvinger den enhver, for hvem det gælder at hævde Reformationens Grundfærdning om Gudsordets alene afgørende Autoritet, til at gøre den fuldgørende Sandhed fri for enhver Læsesætning og søge den Læsesætning, som svarer til den selv.

De gamle Dogmatikeres Inspirationslære opgives den Dag i Dag temmelig almindelig i Teologien. Stemmer lader sig nok høre for Genindførelsen af denne Lære, men den vil ikke mere kunne komme op. Indtrykket af hin Læsesætning og Udsandhed er for overvældende. Det er for tydeligt, hvor langt den er fra at være noget ejendommeligt kristeligt, til at den ingen stulde samle Disciple om sig. Men deraf følger ikke, at ikke "noget andet maa træde i dens Sted."

Her er det for den kirkelige Præstis, især for Ordets Fortjødning, en uendelig Binding, naar de dogmatistiske Læser for Brug af Skriften afkastes, og i Stedet derfor selve det ny Testaments Indhold, der er fuldt af Liv og søder Liv, bydes Menighederne.

Man kan ogsaa gaa ud fra den Erkendelse, at de vigtigste Sæfter i den kirkelige Lære ikke er tagne fra Skriften, saaledes som de lyder, men er en fuldstændig ny Skrift- og Skriftendomsopfatning, haft en magtig Indflydelse.

Hvorfor et teologisk Tidsskrift? Har vi ikke Afgang til Bøger om alle mulige Gaener? Brimler der ikke af Bøger og teologiske Tidsskrifter? Men al Erfarings har godgjort, at overalt, hvor det første Rynningsarbejde er over, og det organiserende Arbejde med mere faste Former er traadt i Stedet, vil Trangen til at have et Organ for en dyberegaende teologisk Tankegang bryde sig Vej.

Der er nemlig saa mangfoldige Spørgsmaal, der ikke just egner sig for et populært Kirkeblad, ligesom der er mangfoldige Emner, der viselig i sine store Træk egner sig til Behandling selv i et populært Kirkeblad, men som i sine Detailler ikke med Frugt tuden drøftes for den store Almenhed.

Men det er jo netop disse i det enkelte gaende Undersøgelser paa det dogmatiske, etsegetiske, dogmehistoriske og historiske Omraade hører ikke hjemme i et populært kirkeligt Blad. Men det er jo netop disse i det enkelte gaende Undersøgelser, hvorefter den mere udviklede Læsning træder.

Men det er ikke blot dette Hensyn, som viselig i sig selv er tilstrækkelig til at begrunde et teologisk Tidsskrifts Berettigelse og relative Nødvendighed. Ved Universiteterne og i de saakaldte teologiske videnskabelige Tidsskrifter og Bøger leveres Hovedsagen mellem de mobfattede Raadsgæstninger, mellem Lutherdommens og Kristendommens Repræsentanter i forskellige Afstigninger og Lutherdommens og Kristendommens Angribere, ligeledes i forskellige Afstigninger. Ved Universiteterne og i teologiske Tidsskrifter lyses for det meste de Kugler, som paa Grund af Overproduktion leveres saa billig i al den Litteratur, hvis Formaal er at popularisere Videnskaben, eller de saakaldte videnskabelige Resultater for Teologiens Vedkommende.

bindelse vil fastholde, at "ingen har Ret til at yde saadan Kritik, som ikke selv ved Hengivelse til Skriftens Aabenbaringsindhold har søgt sig saa at sige den hellige Histories Land." Thi det er kun en Strafe, og Sluserne ere aabne.

I Modsigning her til "aar den Aandsmagt, for hvilken "Teologisk Tidsskrift" vil være en Talsmand, den Tro, for hvilken intet Naar saa fast som det, at den hellige Skrift er Guds Ord og det fuldt ud, vil derfor anse det som sit Hovedformaal at løfte højt det Banner, som ikke mindst i vor Tid bør løftes højt: "Der staaer skrevet." Thi vi ved, at hvor dette Banner sænkes, der vil lidt efter lidt ogsaa "Jais Modfud, der staaer som Banner rejst: "Videnskaben, for hvilken man i Landene ligger næsegrus og raaber: "Stor er de Efters Diana!" Der er her et forunderligt Vekselhold.

Hvorfor er det vi kender Jesus Kristus, saaledes som han historisk, virkelig? Er det ikke af de hellige Skrifter? Vi behøver vel ikke her at tilføje, at ingen er hjulpen med en historisk Tro paa Jesus Kristus, og at et Menneke, selv om det havde en aldeles korrekt historisk Forestilling om ham efter de hellige Skrifter, alligevel vilde gaa evig fortabt, hvis ikke den Helligaand fik forklare ham i Hjerter, saa det i Skriften givne Billede af ham blev den Magt, der i Sandhed gjorde det til en ny Skabning.

I denne forbindelse gælder det kun at hævde, at Jesus Kristus staaer og falder med de hellige Skrifter. Den, der ikke vil tro paa Kristus, saaledes som han er tegnet for os i de hellige Skrifter, han har ingen Kristus; thi der er ingen anden Kristus end den Kristus, om hvem Moses og Profeterne have spaaet, og om hvem Evangelistene og Apostlerne have vidnet. Forholdet er her reciprokt. Det er sandt, at kun den troer paa Kristus, som vil tro, hvad det gamle Testamente siger om ham. Derfor siger han selv: "Derfor I troede Moses, troede I mig; thi han har skrevet om mig. Men tro I ikke hans Skrifter, hvorefter skulle I da tro mine Ord?" Men det er og sandt, at kun den troer paa Jesus, som tror hans Ord. Men til Jesus Ord hører ogsaa hans Ord om de hellige Skrifter i den gamle Pagts Tid. Den derfor, som for at bryde Brodden af hans Vidnesbyrd om disse Skrifter, nødes til at erklære, at Jesus var et Varn af sin Tid og dette sin Tids Vidfarelse - han giver os i Virkeligheden en anden Jesus Kristus end den, der træder os i Møde som forfættet i det gamle Testaments Skrifter og som "Ordet, der blev Kød og boede iblandt os" i det ny Testaments Skriftudtryk. Thi ikke som den, "i hvem Gudsdommens Fulde boede legemlig" - ikke som den, der sidder inde selv i Fjerdelsresfærdigheden med Almagten og Alvidenheden, men som den, der er afklædt disse guddommelige Egenheder, træder han os da i Møde. Ikke længer er han da den enestaaende, der taler med en Myndighed om alle Ting, for hvilken hvert synligt Mennekes Mund maa forstumme, men han er da et sejlsende og upaalideligt Mennekesbarn, hvis Ord og Meninger bør sættes under Debat, bør vejes og prøves og taale at findes for lette af dem, om hvem det hedder i Skriften, og hvortil Samvittigheden fører sit Vidnesbyrd: "De ere alle sammen Løgnere."

"Teologisk Tidsskrift" vil derfor anse det som sin Hovedopgave at lade det træde klart for Dagen, at den hellige Skrift er Guds Ord, men som ved sin egen iboende Kra- har bevist sig som Guds Ord, og som derfor har ubetinget og uafviseligt Kraa paa vor Underkælfelse. Saa vidt muligt skal positive Vidnesbyrd - Skriften selv i sin egen Umiddelbarhed og Majestet - saa tale gennem en tætsitro Udførelse af dens Værk. Hvor sandt og skønt siger ikke Casperi om Udlægningen af Efters og Profeterens Tale pulserer til ind i de mindste Dele og fineste Aarer et saa sprigt Liv, iuer saa indertlige, dybe og mægtige Affekters rene og hellige Flammer, og dertil ligger der indeluttet i dem en saa udbrymmelig rig Fyldelse af guddommelige Sandheder, at ikke selv de i begge Betjødninger af Ordet med Naad mest begavede Udlæggers, ikke en Vitringas mesterværdige Trofald og overordentlige Tankerigdom, ikke en Bengels beundringsværdige fine Sans og Takt - om end han som ingen anden besjød og sørde den Kunst at søle udaf hvert Skrifordets blets Affekt og med et eneste Fingerpeg, ofte et let, at antyde den for sine Læsere og saa at sige tilvinde dem

den - nogenlunde har formaet eller formaar ganske at opfatte dette Liv, ganske at søle igennem disse Affekter, ganske at udfinde alle disse Tanter og tænte dem helt igennem. Almindelig er det kun de profetiske Tankers Splinder Udlægget foreviser os, enhver sin Splint; kun en af de mange Facetter af det guddommelige Ords i den vidunderlige Tid straalende Diamanter rækker de os for det meste til Beskuelse. Sjældent er det, at en fatter den hele Tanke til et profetisk Ord, at han vender det om til alle Sider og lader enhver Sides Straaler falde i Læserens Dje. Derfor er det en af de senere Udlæggers Hovedopgaver at være Straalesamler, d. v. s. at samle de hos sine forgængere adspredte liggende Straaler af den profetiske Mening og Tanke og søje dem sammen til et Hele af Straaler.

At "Teologisk Tidsskrift" vil samle sine Kræfter om og for den hellige Skrift følger af sig selv, naar man kommer ihu, at den modfattede Aandsretning salmer sine Kræfter mod den. Udgangspunktet for Angrebene er, som Kaftan betoner, Skriftens Inspiration. Dette Vølverk maa forstod. Og naar det først er nebe, har man frit Spillerum. Med et Vennestrøg er Patriarkernes og Protoplasternes Historie, d. v. s. første Mosebog, dekretet ud af Aabenbaringen og den historiske Sandhed Myter og Sagn at være. Hvert Skrift fluges saa ned i Profetiseringen, og Arme og Ven klappes af, for ikke at sige Hoved. Og Haand i Haand med denne Behandling af Skriften selv gaar Behandlingen af de kristelige Sandheder: Dogmernes. Derfor siger jo og Kaftan, at Fortafstelsen af Skriftens Dogmer, der for gtel a b egnes som den overleerede Ballast, med Nødvendighed følger af Inspirationslærens Fortafstelse. Alt muligt mellem Himmel og Jord sættes under Debat. Intet er saa heiligt, op-højet, overjordisk, oermennefæstigt, at det stulde være: havt over Mennekers Debat. Selv de centrale Verdomme om Kristi guddommelige Person, om Forsøningen og en arm Synders Retfærdiggjørelse for Gud, "doctrina stantis et cadentis ecclesiae," prøser man at give Nabesjaat, for ikke at tale om Læren om Aabenbaringen, som Prof. Meinhold i Bonn og Professorene Briggs og McGiffert i Kraft af deres saakaldte historiske Erkendelse af Skriften har søgt at tage Marsven udaf.

Derfor vil "Teologisk Tidsskrift" overfor alle Angreb paa vor Kirkes Lære træde i Stranternes for "Dogmernes," d. v. s. den faststaaende, bestemte, urofteligg Sandhed, der, paa Skriften, fremtræder som Kirkenes Tro i dens Bekendelser. Hvor varm har ikke den Kamp været, som har staaet om den apostoliske Bekendelse! Man kan imidlertid storme saa meget man vil mod den kristelige Lære og haane "Dogmernes," det staaer fast: Kirkenes Dogmer er Udtrykket for Kirkenes Trofald mod Aabenbaringen. Der er under Gud Kirkenes Dogmer vi stglder, at vi den Dag idag har Evangeliet uforuanset iblandt os.

Det er derfor et stort Bedrag, naar der siges, at vi først maa søge at finde ud, hvad der er Sandhed. Nej, Sandheden er givet engang for alle, den Sandhed, som engang er overgivet de hellige, og som fremtræder i Bekendelserns Form. At paasta, som Kaftan, at Dogaerne er at omfalstare hele det kirkelige Lærestof er, tiltrods for al Paabaerubelse af Luther og Reformationens Land, at Naar Luther og Reformationen lige i Anfægtet. Thi Frugeterne af Luthers og Reformationens Arbejde foreligger just i den lutheriske Bekendelse, som disse Herret anser som et overleuet Standpunkt. Dogaerne er ikke at forlæste de gamle "Dogmer" eller Sandheder eller finde paa Iplinterne - men altid dybere og afbødige at begive sig til og sønke sig ned i de gamle, men dog evig nye Sandheder, for saaledes altid med ny Kraft at kunne udfolde dem til alle Sider med en Klarhed og en Friskhed, som om de vare nye.

Alt jund Dogmatik hoiler paa sand og fund Etage. Derfor bør Dogmernes Fremstilling, Udførelse og Retfærdiggjørelse saavidt muligt fremtræde som Resultat af solid etsegetisk Arbejde. Thi hvad er i Grunden Dogmatik? Den er i Grunden ikke noget andet, end at de i Striden frebete Byggestene, der høret sammen, samles, ordnes og bruges til at opføre de forskellige Sandheders eller Dogmernes Bygning. Men da gælder det, at just de rette Byggestene søges sammen. Man maa ikke tage Stene, som ikke passer sammen, og naar man har søgt sammen de rette Stene, maa de indfjøtes paa rette Sted.

Dogaa for Studiet af den nytestament-

*) Efter dette kan altsaa hver Præbikant uise sin Vej til Himmelen, af hvilke saa Tilhøyrerne kan vælge den befoemeste. E. F.